

σποινίς Ναθαλία, τῆς ὁποίας εἶναι ἡ γλυκυτέρα ἐλπίς ;

Ὅτως ὁ στρατηγὸς καὶ ὁ Μάξιμος Ἰσταντο κάτωθεν τοῦ πύργου.

Ἡ Ζουάννα ἦν πελιδνή. Ἐστηρίζετο ἐπὶ τοῦ τοίχου ἵνα μὴ καταπέση. Μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης διητέρει ἀμφιβολία τινά. Αὐτὴ ἡ πιστὴ καὶ σταθερὰ δυσκόλως ἠδύνατο νὰ πιστεύσῃ εἰς τόσῳ φοβεράν προδοσίαν.

Τετέλεσται.

Ἦθελε νὰ γνωρίσῃ τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν ἐγνωρίσῃ.

Ἐσκέφθη ν' ἀναφωνήσῃ εἰς τὸν ἀπορρίψαντα αὐτὴν προδοτὴν ἑραστὴν.

— Ψεύδουσαι ! Ἰδέ με ! Δὲν μὲ γνωρίζεις !

Καὶ εἰς τὴν δεσποινίδα δὲ Φοντερόζ :

— Μὴ τὸν πιστεύετε ; θὰ σὰς ἀπατήσῃ ὡς ἐμέ. Εἶναι ἀτιμὸς.

Ὁ Κλαύδιος συνεκράτησεν αὐτήν, ἡ δὲ ὑπερηφάνεια ἀπέπνιξε τὸ παράπονόν της.

Ἡ δεσποινίς δὲ Φοντερόζ ἔσυρε τὸν δ' Ἀμβαρὲς πρὸς τὴν κλίμακα.

— Ἄν κατέλθωμεν, εἶπεν ἐπιτακτικῶς οὐδέποτε ὁ στρατηγὸς θὰ δυνηθῆ ν' ἀνέλθῃ εἰς τοιοῦτον ὕψος.

— Καικιλία, ἀνέκραξεν ὁ κόμης. Δὶ οἶκτον, δόσατέ μοι μίαν ἀπάντησιν. Μὲ κάμνετε ν' ἀποθάνω ἐξ ἀνυπομονησίας.

— Ἀληθῶς ; εἶπεν εἰρωνικῶς ἡ νεάνις.

— Κεῖμαι ἐπὶ φλογερῶν ἀνθράκων.

— Ἀκούσατε. Δὲν θέλω τὸν θάνατόν σας. Θ' ἀποφασίσω.

— Πότε ;

— Ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν.

— Καὶ ἡ υπόσχεσις αὐτῆ θὰ ἦναι ματαιὰ ὡς αἱ ἄλλαι, ἐπιθύρῃσεν ὁ Ροζὲ ἀποθαρρυνθεὶς. Μὲ παραπέμπετε εἰς τὰς Ἑλληνικὰς καλὲνδρας ! Πόσον εἰσθε σκληρά !

— Αἶ ! εἶπε ζωηρῶς ἡ Καικιλία, μὴ τὸ νομίζετε παιγνίδι νὰ συνδεθῆ τις ἐφ' ὄρου ζωῆς ! Τί θὰ χάσετε σεις ; Μεταξύ μας δέ, τί θὰ κερδίσω ἐγώ ; Ἐνα αὐθέντην. Σὰς εἶπα καὶ ἐπὶ τούτου τὰς ἰδέας μου. Πᾶσαι αἱ διαμαρτυρίαι σας κατ' οὐδὲν θὰ μὲ μεταβάλλωσιν. Ὅμοιάζω διαβάτην εἰς τὸ χεῖλος ποταμοῦ ἀνευ ὁδηγοῦ καὶ ἀνευ γεφυράς. Ἄν διστάξῃ νὰ τὸν διαβῆ, ἀν φοβῆται μὴ πνιγῆ, τὸν μέμφεσθε διὰ τοῦτο ; Ἡ ἀπομόνωσις ἦν ὁ σύμβουλός μου καὶ δὲν δύνασθε νὰ φαντασθῆτε ποίαν φωνὰς ἀκούει ὁ ἔχων ὡς σύντροφον τὸν ἀνεμον, ὅστις ἀποφυλλίζει τὰ μεγάλα δένδρα, καὶ τὸν ψιθύρον τοῦ ὕδατος, τὸ ὁποῖον φθείρει τοὺς χάλικας τῶν ρυακίων. Σὰς δίδω τὸν λόγον μου. Ἐντὸς τριῶν ἢ τεσσάρων ἡμερῶν ἡ τύχη μας θ' ἀποφασισθῆ.

— Ἀφετέ με τοῦλάχιστον νὰ ἐλπίζω ! ἀνέκραξεν ὁ κόμης, σφίγγων τὴν χεῖρά της.

— Δὲν σὰς τὸ ἀπαγορεύω, ἀπήντησεν ἡ νεάνις οἰονεὶ ἀποκαμοῦσα. Ἄς φύγωμεν.

[Ἐπεταὶ συνέχεια].

* Κ.

F. D. GUERAZZI

H

ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια]

« Διὰ τῆς ἀκινήσιας της ἐφαίνετο χλευάζουσα τὴν ἀδυναμίαν μου. Ἐπὶ τέλους, ἔχάνετο ἡ ἰσορροπία της, καὶ ἔπιπτε μετὰ φοβεροῦ πατάγου ἔγώ δὲ τρέχων ἐκρουπτόμην ἐν τῇ σκότει, φοβούμενος μὴ ἤθελε μὲ συλλάβωσιν ἐν τῇ ἐπαίσχυντῃ ἐκείνῃ ἀποπειρά. »

τὴν πρωῶν ἡ λόγχη ἐφαίνετο εἰς τὴν θέσιν της, ὥσπερ μὲ ἐπροκάλει πάλιν. Ἐπὶ τέλους, ἦλθεν ἡ στιγμή, κατὰ τὴν ὁποίαν συστέλλων τοὺς μῦς, σφίγγων τοὺς ὀδόντας, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων φουσκωμένους, ἤρπασα αὐτήν δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν καὶ κατώρθωσα νὰ τὴν ἀνυψώσω.

τὴν ἀνύψωσας ! . . . ἔκραξεν ἀφρῆς ἡ δεσποινία, κτυπήσασά με ἐλαφρῶς ἐπὶ τοῦ ὤμου. Ὁρφανὲ ! μετὰ ἓν ἔτος καὶ μίαν ἡμέραν ἀπὸ σήμερον θὰ μάθης τί ἀπαιτεῖται παρὰ σοῦ. »

Ἐπαρῆθη πολυτελεστάτη τράπεζα, αἱ σημαῖαι ἐκυμάτιζον ἐπὶ τῶν πύργων τοῦ φρουρίου, αἱ σάλπιγγες ἀντήχουν ἀπὸ πρωῶς μέχρι ἐσπέρας, ὅπως ἐορτασθῆ ἡ ἀνύψωσις τῆς λόγχης.

Παρηλθεν ἡ ἡμέρα . . . ὁ μὴν . . . τὸ ἔτος . . . Περὶ τὸ μεσονύκτιον ἤκουσα κρουομένην τὴν θύραν τοῦ κοιτωνός μου καὶ φωνὴν λέγουσαν :

« Διατί κοιμᾶται ὁ υἱὸς τοῦ προδοθέντος ; »

Ἡ στιγμή τῆς γνώσεως ἔφθασεν.

Ἡ δεσποινία τοῦ φρουρίου μὲ ἔλαβεν ἐκ τῆς χειρὸς καὶ τρέμουσα σύσσωμος μὲ ἔφερον εἰς τὸ παρεκκλήσιον. Ἐπὶ τοῦ θυσιαστηρίου ἔκειτο βιβλίον ἀνοικτὸν καὶ τὸ ἀιματωμένον ὑποκάμισον ἡ δὲ λόγχη, δεξιόθεν.

Τὸ ὑποκάμισον τοῦτο ἔφερον ὁ πατήρ σου κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ θανάτου του· τὸ ἐπ' αὐτοῦ αἷμα εἶναι τὸ αἷμα τοῦ πατρός σου, τὸ ὁποῖον ἔχυσαν διὰ προδοσίας οἱ ἐχθροὶ του. Ὁρκίσθητι, υἱὲ τοῦ προδοθέντος, ἐπὶ τοῦ ἁγίου Ἐυαγγελίου, ὅτι θὰ τὸν ἐκδικήσῃς.

Ἐστήριξα τὴν λόγχην ἐπὶ τοῦ θυσιαστηρίου καὶ κτυπήσας δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν ἐπὶ τοῦ Ἐυαγγελίου ἀνέκραξα :

τὸ ὀρκίζομαι.

Ἡ δεσποινία ἐρρίφη εἰς τὸν τράχηλόν μου, ἔκλαυσε, ἐγέλασε καὶ μὲ κατησπάσθη ὡς παράφρων.

Ψυχὴ γενναία, ἀληθὲς τέκνον τοῦ προδοθέντος ἀδελφοῦ μου, ἀκουσον τοῦτο εἶσαι.

καὶ μοὶ διηγήθη μέγα μέρος τῶν

συμβάντων, τὰ ὁποῖα ἤδη γνωρίζετε. εἶτα προσέθετο :

Ἡ γυνή, ἡ ὁποία σὲ ἔφερε τὸ ἐσπέρας εἰς τὸ παρεκκλήσιον, ἦτο ἡ μήτηρ σου.

Ἐξῆμαξή μου, καθὼς δύναται νὰ ζῆ ἡ σύζυγος τοῦ φυγάδος, τοῦ ὁποίου ἡ κεφαλὴ εἶναι ἐπικεκρηγμένη.

Ἐσπέραν τινά, εἰς τῶν ὑποτελῶν πενηθοφρῶν ἦλθεν εἰς τὸ φρούριον καὶ ἐζήτησε νὰ μὲ ἰδῆ.

— Τί νέα, ὑποτελῆ ; . . . ἠρώτησα αὐτόν, ὅτε εἰσήλθεν εἰς τὴν αἰθουσαν.

— Δέσποινα, φέρω πρὸς ὑμᾶς τοὺς τελευταίους λόγους τοῦ ἀδελφοῦ σας.

— Λέγε.

— Πρὶν ἢ πέσῃ ἡ κεφαλὴ τοῦ ὑπὸ τὸν πέλεκυν, ὁ ἐκλαμπρότατος Τάκκος προσκαλέσας με μοῦ εἶπεν :

— Ἄφου ἀποθάνω, πάρε μὲ κάθε τρόπον τὸ ὑποκάμισόν μου καὶ βᾶψε το ὅσον εἴμποτε περισσότερον εἰς τὸ αἷμά μου. Ἐπειτα πάρε τὴν λόγχην μου . . . καὶ πήγαινε μὲ αὐτὰ εἰς τὸ Ραδικόφρανι, εἰς τὴν ἀδελφὴν μου τὴν δεσποινίαν Γουαλδράδαν, μὲ ἐνόησας ; . . . εἰς τὴν ἀδελφὴν μου . . . διότι ἡ γυναῖκά μου θὰ ἀπέθνησκεν ἀκούουσα αἰφνιδίως τοιαύτην εἰδησίαν . . .

καὶ εἶπε εἰς αὐτήν : Δέσποινα, αὐτὴ εἶναι ἡ κληρονομία, τὴν ὁποίαν ὁ ἀδελφός σας ἀφίνει εἰς τὸν υἱόν του Γίνον, καὶ σὰς παραγγέλλει . . . ἂν τὸν ἀγαποῦσατε ὅταν ἦτον ζωντανός καὶ ἂν ἀγαπᾶτε τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς του, νὰ μὴν εἰπῆτε εἰς τὸν υἱόν του τίποτε περὶ τῶν ὅσων τοῦ συνέβησαν. Ἔως οὐ φθάσῃ εἰς κατὰλληλον ἡλικίαν καὶ εἴμποτε νὰ μεταχειριζῆται τὴν λόγχην.

τὸτε θὰ ἀποκαλύψετε εἰς αὐτὸν ποίος εἶναι καὶ θὰ ζητήσετε νὰ ὀρκισθῆ εἰς τὸ Ἐυαγγέλιον ὅτι θὰ ἐκδικήσῃ τὸν πατέρα του.

Περὶ τῆς συζύγου τσου δὲν σὰς λέγει τίποτε . . . ἡ ἐλπίς αὐτὴ κατέστησε ὀλιγώτερον πικρὰν τὴν στιγμήν τῆς δολοφονίας του.

Ἡ εἰδησίς δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἀποκρυβῆ καὶ νὰ μὴ φθάσῃ εἰς τὰς ἀκοὰς τῆς μητρός σου, ἡ ὁποία ἔτρεξε εἰς τὸν θάλαμόν μου διὰ νὰ μάθῃ τὴν ἀλήθειαν.

Ἐγὼ οὔτε ἠρνήθην, οὔτε ἐβεβαίωσα . . . ἔπεσε . . . καὶ τώρα κεῖται θαμμένη . . . ἐδῶ . . . ὑπὸ τοὺς πόδας σου . . .

Ὁ πατήρ σου, ἐξορισθεὶς ἀπὸ τῆς χώρας τῆς Σιένης, ἐγένετο ληστὴς . . . ἀλυσσοδεθεὶς καθ' ὕπνου, ἔπεσεν εἰς χεῖρας τῶν Φαρισαίων . . .

Οἱ λόγοι του συνεκίνησαν τοὺς πολιτάς, . . . ἴσως ἐσώζετο . . . ἀλλὰ Βενιγκάζας ὁ Ἀρετίνος, κακουργοδικῆς ἐν Σιένην, ἐπώλησε τὴν ζωὴν του καὶ οἱ κόμητες τοῦ Σάντα-Φιόρα ἐπλήρωσαν τὸν ἀντίτιμον τοῦ αἵματος. Ὁ πατήρ σου ἀπέθανεν ἐπὶ τοῦ ἰκρίωματος . . . ἀκούεις . . .

ἐπὶ τοῦ ἰκρίωματος . . .

Μίσει τοὺς κόμητας . . .

Ἄν ὅμως ἔχῃς ἐν τῇ καρδίᾳ τι πλέον τοῦ μίσους . . . τοῦτο φύλασσε διὰ τὸν Βενιγκάζαν . . .

Οἱ κόμητες ἦσαν παλαιοὶ ἐχθροὶ . . .

Οἱ κόμητες ἦσαν παλαιοὶ ἐχθροὶ . . .

Οἱ κόμητες ἦσαν παλαιοὶ ἐχθροὶ . . .

Οἱ κόμητες ἦσαν παλαιοὶ ἐχθροὶ . . .

ἄλλ' οὗτος εἰς χαμηρπῆς δειλός, ὁ ὁποῖος ἐπώλησε τὴν ψυχὴν τοῦ ἀθώου ἀντὶ ἀργυρίου... Τώρα εἶναι γερουσιαστῆς ἐν Ρώμῃ.

» Ἡ τύχη σοὶ παρέχει λαμπρὸν μέρος διὰ τὴν ἐκδίκησίν σου. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης, δὲν δύνασαι νὰ μένης πλέον ἐν τῷ φρουρίῳ μου. Εἶναι μία μετὰ τὸ μεσονύκτιον.

» Ὁ οὐρανὸς εἶναι θελλώδης... ἄλλ' ὀπλίσου καὶ πήγαινε... Μόνον ὅταν δείξης τὴν κεφαλὴν τοῦ Βενίγκα θὰ καταβιασθῆ διὰ σὲ ἡ γέφυρα τοῦ Ραδικόφρανι.

» Ἡ θύελλα ἐβρυχάτο, ἀλλὰ δὲν τὴν ἤκουσα.

» Βεθυθισμένος εἰς σκέψεις, διήλθον ἐφιππος τὰς ὑπὸ τῶν σφετεριστῶν κρατουμένας γατίας μου. Εἶδον τὸ αἱματωμένον ὑποκάμισον, εἶδον τὸν υἱὸν τοῦ ἀγαθοῦ ἱππότητος πάλλοντα τὴν πατρικὴν λόγχην, καὶ πάντες οἱ ὑποτελεῖς προσεφέρθησαν νὰ με βοηθήσωσιν. Ἐξέλεξα ἐξ αὐτῶν τετρακοσίους, καὶ ταχεῖς, ὡς ἡ ἀνυπομονησία μου, ἐφθάσαμεν εἰς τὴν Ρώμην... τὸν μέγαν ἐκείνον σκελετόν... Εἰμεθα εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Καπιτωλίου...

» Ἐνόμιζον ὅτι ἤκουσα ἀπὸ τῶν μεγαλοπρεπῶν ἐκείνων ἐρειπίων στεναζούσας τὰς σκιάς τῶν Ρωμαίων...

» Ἐπὶ μίαν στιγμὴν ἐλησμόνησα τὴν ἐκδίκησίν μου... ἄλλ' ἐπὶ μίαν στιγμὴν... Εἶτα, ἀφίσας τοὺς συντρόφους μου, ἀνῆλθον μόνος τὰς κλίμακας.

» Ἀνθρωπος μικρόσωμος, κάτωχος ὡς πτώμα, ἰσχνός, πλήρης ρυτίδων, ἐφυλλομέτρι μεγαν τόμον διὰ τρεμούσης χειρός.

» Ὅτε πρῶτον τὸν εἶδον, ἤσθάνθην βδελυγμίαν, ὁμοίαν πρὸς ἐκείνην τὴν ὁποίαν αἰσθάνεται ὁ ἄνθρωπος βλέπων ἀηδές τι, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἀπομακρύνεται, ὅπως μὴ ρυπάνῃ τὰ ἱμάτιά του...

» Καὶ τὴν βδελυγμίαν ταύτην ἤσθάνθην ἔκτοτε ὡσάντις εἶδον ἄνδρας ἐκ τῶν ἀνηκόντων εἰς τὸν δικηγορικὸν κλάδον...

» Καὶ πράγματι εἶναι οὗτοι ὁ ἀφρός τῶν ἀνθρωπίνων ἐλαττωμάτων, πωλοῦντες λόγους ἀνευ νοημάτων, ἀργυρώνητοι ὡς ἡ ψυχὴ τοῦ Ἰούδα.

» Τὴν τέχνην αὐτῶν στηρίζουσιν ἐπάνω εἰς τὰς διχονοίας τῶν ἀνθρώπων, συχνάκις δὲ τὰς μεταξὺ ἀδελφῶν, ἢ πατρὸς καὶ υἱοῦ. Ἀπαράμιλλοι κατὰ τὴν ἀσυνεσίαν, ἀποκαλύπτουσι δι' ἀσεβῶν χειρῶν τὰ αἴσχη τῆς ἡμετέρας φυλῆς, ὑποδαυλίζουσιν ἐν αὐτῇ τὴν πλεονεξίαν, καὶ σπείρουσιν, ὡς τοὺς διδόντας τοῦ ὄφους τὸ ἀξίωμα ὅτι δὲν ὑπάρχει εὐγενὲς πάθος ἐν τῷ κόσμῳ ἰσοφαρίζον πρὸς χρυσοῦν νόμισμα. Ὑπερήφανοι διὰ τὴν κενὴν αὐτῶν παιδείαν, ὡς ὁ μέθυσορ διὰ τὸν οἶνον τὸν ὁποῖον ἔπιε, κυφοὶ ὡς ἐκ τῆς ἐπιμόχθου τέχνης τῶν τῆς φυλλομετρήσεως τῶν βιβλίων καὶ τῆς συγχύσεως τοῦ νοός, τὸν ὁποῖον ἡ φύσις ἔδωκεν αὐτοῖς ἐν τάξει, θεωροῦσι τὰς ἀποτελούσας λόγον τρεῖς μωρίας, τὰς ὁποίας ἄλλοι ἀμαθεῖς ἔγρα-

ψαν πρὸ αὐτῶν. Καὶ ὁποῖος ἔχει τὴν μνήμην περισσότερον παραγεμισμένην ἐκ τῶν μωριῶν τούτων ἀπολαύει καὶ μεγαλητέρας ὑπολήψεως, καθὼς τὸ ἔλκος, τὸ ὁποῖον ὅσον περισσότερον τρώγει, τόσον βαθύτερον γίνεται...

» Ὡ! ἂν εἶχον πάντες μίαν μόνην κεφαλὴν!... Ἐπλησίασα εἰς τὴν τράπεζαν τοῦ ἀθλίου, ὅστις ἤγειρα τὴν κεφαλὴν καὶ ἐμισόκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς, ὅπως μὲ ἰδῆ καλλίτερον, διότι ἡ πολλὴ ἀνάγνωσις τοὺς εἶχε ἐξασθενίσῃ.

» — Ποῖος εἰσθε;... Τί θέλετε;... μοι εἶπε διὰ συριζούσης φωνῆς... Λέγετε γρήγορα, διότι ἔχω πολλὴν ἐργασίαν... Μὴν προχωρῆτε... διότι ἀπαγορεύεται νὰ πλησιάζετε τόσον πολὺ εἰς τὸν γερουσιαστὴν.

» — Ἐγὼ δὲν ἐπρόσεξα εἰς τοὺς λόγους του, ἀλλὰ ἐξακολουθῶ νὰ προχωρῶ εἰς αὐτῶν:

» — Μοῦ χρεωστεῖτε ἐν χρέος...

» — Ποῖον χρέος;... εἰσθε τρελλός... ἀπομακρύνετε αὐτὸν τὸν τρελλόν... ρίψατέ τον εἰς τὴν φυλακὴν.

» — Σὺ εἶσαι τρελλός, ὁ ὁποῖος ἐνόμισες ὅτι ἐσώθης, ὅταν ἐπώλησες τὸν ἀθῶον. Μοῦ χρεωστεῖς τὴν ζωὴν τοῦ πατρὸς μου. — Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἐρρίφθη ἐπ' αὐτοῦ καὶ τὸν ἤρπασα ἀπὸ τὸν λαϊκὸν μετὰ τήσεως λύσεως, ὥστε οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἐξῆλθον ἀπὸ τὰς κόγχας τῶν καὶ τὰ χεῖλη του ἐτραύλιζον: Σῶσον, κύριε, τὴν ψυχὴν μου...

» Ἐνθ' ἐγὼ ἐψιθύριζον εἰς τὸ οὖς του: Στὴν κόλασιν! Στὴν κόλασιν!...

» Εἶτα σύρας τὴν μάχαιραν καὶ ἀκολουθῶν τὰ ἐπὶ τοῦ λαιμοῦ τοῦ ἴχνη τῶν δακτύλων μου, ἀπέκοψα τὴν κεφαλὴν του καὶ ἤρπασα αὐτὴν ἀπὸ τῶν ὀλίγων τριχῶν, τὰς ὁποίας εἶχεν ἐπὶ τοῦ μετώπου, μεθ' ὅσης χαρᾶς.

» Ὁ ἐραστὴς σρίγγει τὰς χεῖρας τῆς ἀγαπωμένης νεάνιδος. Ἐν τούτοις, εἶχον τρέξῃ πολλοί. Ἄλλ' ἐγὼ χωρὶς νὰ ταραχθῶ, ἐκτείνας τὴν χεῖρα καὶ δεικνύων τὴν πυγμὴν καὶ τὴν μάχαιραν καθημαγμένας, ἐκράυγασα πρὸς αὐτούς:... Χριστιανοί, ὀρκίζομαι εἰς τὸν Θεόν, ὅτι, ἂν κανεὶς θελήσῃ νὰ μοῦ ἐμποδίσῃ τὸν δρόμον, θὰ χῶσω αὐτὸ τὸ μαχαίρι εἰς τὴν καρδίαν του.

» Φαίνεται ὅτι ἡ μορφή μου ἐσυμφώνει πρὸς τοὺς λόγους μου, διότι πάντες, ποῖος εἰς τὸ ἐν μέρος καὶ ποῖος εἰς τὸ ἄλλο, ἀπεσύρθησαν ψιθυρίζοντες, ὡς ἡ θάλασσα ἀφοῦ κοπάσῃ ὁ ἄνεμος...

» Οἱ ὑποτελεῖς μου μὲ ἐδέχθησαν μετὰ κραυγῶν χαρᾶς.

» Καθήλωσα τὴν κεφαλὴν τοῦ Βενιγκάζα ἐπὶ τῆς λόγχης τοῦ πατρὸς μου καὶ διατάξας νὰ ἠχήσωσι φαιδρῶς αἱ σάλπιγγες, ἐξῆλθον τῆς Ρώμης, διὰ μέσου πλήθους λαοῦ, καταληφθέντος ὑπὸ τρόμου διὰ τὴν τοιαύτην τόλμην.

» — Φρουρέ! φρουρέ! καταβίβασε τὴν γέφυραν.

» — Ποῖος εἶναι εἰς τὸ ἄλλο μέρος τοῦ χάνδακος, ὁ ὁποῖος ζητεῖ νὰ ἔμβῃ εἰς τοιαύτην ὄραν;

» — Κατεβίβασε τὴν γέφυραν... εἶμαι ὁ Γίνος.

» — Αὐθέντα, εἰξεύρετε τὴν διαταγὴν τῆς δεσποίνης. Ἐχετε τὸ δεῖγμα;

» Ἀθλιε! νομίζεις ὅτι θὰ ἐνεφανίζομαι ἐνώπιόν της χωρὶς αὐτό.

» — Διέρχομαι τὴν γέφυραν, τρέχω εἰς τὰ δώματα τῆς δεσποίνης Γουαλδράδας, ἀλλὰ δὲν ἦτο ἐκεῖ. Τρέχω εἰς τὸ παρεκκλήσιον καὶ ἀκούω αὐτὴν μακρόθεν ψιθυρίζουσαν.

» Εἰσήλθον διὰ μικρᾶς τινὸς θύρας, ἡ ὁποία ἦτο παρὰ τὸ θυσιαστήριον, καὶ εἶδον τὴν δεσποινὴν γονυπετῆ καὶ ἀναγινώσκουσαν μετὰ προσοχῆς τὴν προσευχὴν της. Ἐφώτιζεν αὐτὴν τὸ ἀσθενὲς φῶς ἐνὸς μόνου κηρίου, παρὰ τὸ ὁποῖον ἔκειτο μάλιστα. Εἰς τὸν τριγμὸν τῆς ἀνοιχθείσης θύρας καὶ τὸν κρότον τῶν βημάτων μου ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν, ἀλλ' οἱ ὀφθαλμοὶ της συνειθισμένοι εἰς τὸ φῶς δὲν ἠδύνατο νὰ διακρίνωσιν ἐν τῷ σκότει. Ἐγὼ ἐβάδιζα βραδέως, χωρὶς νὰ προσφέρω λέξιν, προτείτων τὴν κρατοῦσαν τὴν κεφαλὴν τοῦ Βενιγκάζα χεῖρα.

» Ἡ δεσποινα, ὅτε προσήγγισα εἰς τὸ φῶς, εἶδε πρᾶγμα τι ἀδιάκριτον — κεφαλὴν ἀνθρώπου κρεμαμμένην εἰς τὸν ἀέρα. —

» Τὸ πρόσωπον τοῦ Βενιγκάζα!

» Τότε ἀνέκραξα:

» — Ἐφερα τὸ δεῖγμα.

» Ἡ γέφυρα καταβιβάσθη.

» — Καὶ καλῶς ἔπραξεν ὁ καταβιβάσας αὐτὴν... ἀπήντησεν ἡ δεσποινα καὶ ἔκλεισεν ἡσυχῶς τὸ προσευχητᾶριόν της.

» Εἶτα λαβοῦσα τὸ κηρίον καὶ προχωρήσασα, ἤρχισε νὰ με παρατηρῆ ἀτενωῶς.

» Ἀφοῦ ἐβεβαιώθη ὅτι ἦτο ὁ ἀνεψιὸς της, ἔγινεν αἰφνης πορφυρά, εἶτα κάτωχος.

» Προσεπάθησε νὰ στηριχθῆ ἐπὶ τῆς κιγκλίδος, ἀλλ' αἱ δυνάμεις ἔλειψαν αὐτῇ καὶ ἀναίσθητος ἔπεσεν ἐν ταῖς ἀγκάλαις μου.

» Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης πάντες μοὶ ἐκήρυξαν τὸν πόλεμον καὶ ἐγὼ ὑπερασπίζομαι προθύμως κατὰ πάντων.

» Ἡ συνετὴ ἐκείνη γυνὴ ἀπέθανεν, ἀφίσασά με κληρονόμον της. Εἶχε λάβῃ τὸ Γαδικόφρανι ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας, ἀλλ' ἐγὼ οὐδένα ἀναγνωρίζω καὶ εἰς οὐδένα πληρώων φόρον ὑποτελείας. Ἄν δύνανται, ἄς ἔλθουν νὰ με διώξωσι. Πολλάκις ἔθραυσα τὰς κεφαλὰς τῶν κομητῶν τοῦ Σάντα-Φιόρα.

» Πολλάκις ἔκαυσα τὰ φρουριά των καὶ κατέστρεψα τοὺς ἀγρούς των. Ἐπὶ τέλους, ἐξηνάγκασα αὐτοὺς νὰ ἐγκαταλείψωσι τὴν ἐξοχὴν καὶ νὰ καταφύγωσιν εἰς τὰ τείχη τῆς Σιένης, ὅπου καὶ περιώρισα αὐτούς. Ἄν τολμήσωσι νὰ ἐξέλθωσι — ποινὴ, ὁ θάνατος. Ὅσα ἔπραξα δὲν εἶναι ἀξία διηγήσεως.

» Φαντάσθητε τί εἰμπορεῖ νὰ πράξῃ εἰς ληστῆς! ἂν ὅμως δὲν ἦσαν ἐνδοξα, δὲν ἦσαν καὶ ἀπάνθρωπα. Τὸ ἀγαθὸν μοῦ ἀμφισβητεῖται, καὶ ἡ δόξα μοῦ ἀπαγορεύεται. Ἐν μόνον μοῦ ἐπιτρέπεται νὰ ἐλπίζω, ὅτι θὰ μὲ μισοῦν ὀλιγώτερον.

«Τώρα ήθελον να προσεγγίσω εἰς τὸ βασιλεῖον, διότι ἀγαπῶ τὸν Μαμφρέδην, ὁ ὅποιος χωρὶς νὰ τὸ εἰξεύρει ἔχει εἰς ἐμὲ φίλον ἀποφασισμένον νὰ τὸν ὑποστηρίξῃ ὅσον ἔχει πνοήν.

— Παναγία Παρθένε! ἀγαπάτε τὸν Μαμφρέδην;

— Καὶ διατί νὰ μὴν τὸν ἀγαπῶ; Αἱ πράξεις του δὲν εἶναι τοιαύται, ὥστε καὶ αὐτὸς ὁ φθόνος δὲν δύναται νὰ τὰς κατηγορήσῃ;

— Πόσον ἀπατάσθε! Εἶναι ὁ φαυλότερος ὅσων φωτίζει ὁ ἥλιος, φονεὺς τοῦ ἀδελφοῦ του καὶ ἀσπονδος ἐχθρὸς μου.

— Καὶ ὁ Ρογήρος διηγῆθη εἰς τὸν Γίνον πᾶν ὅ,τι συνέβη αὐτῷ καὶ πᾶν ὅ,τι ἐμελέτα νὰ πράξῃ. Εἶτα τὸν ἤρώτησε:

— Τί φρονεῖτε; Εἶναι αὐτὸς ἀνθρωπος νὰ τὸν ἀγαπήσῃ κανεὶς;

— Σεὶς ἔχετε δίκαιον νὰ τὸν μισήτε, ἀν ὅσα μοῦ εἶπετε εἶναι ἀληθῆ. Ἐγὼ ὅμως ὡς Ἴταλός, βλέπω ἐν τῷ Μαμφρέδῃ ἀνδρεῖον καὶ συνετὸν ἀδελφόν μου, ἀγαπῶντα τὴν Ἰταλίαν καὶ θέλοντα νὰ τὴν καταστήσῃ μεγάλην ὡς ἐκ τούτου, δὲν δύναμαι, οὐδὲ πρέπει νὰ τὸν μισῶ.

— Ὁφείλω λοιπὸν νὰ ἐγκαταλείψω τὴν ἐκδικησίμ μου, διότι τὰ συμφέροντά του ταυτίζονται μετὰ τῶν συμφερόντων τῆς Ἰταλίας; Ἄς ἀποθάνῃ ἐκεῖνος, καὶ περὶ τῶν ξένων θὰ φροντίσωμεν ἀργότερον.

— Ἡ καταστροφή τῶν ξένων δὲν εἶναι τόσο εὐκολός, ὅσῳ ἢ πρόσκλησις τῶν. Σεὶς δέ, ἐπὶ ἀβεβαία ἐλπίδι, φέρετε εἰς τὴν πατρίδα σας βεβαίαν βλάβην.

— Νὰ ἀπελπισθῇ λοιπὸν ἡ ψυχὴ τοῦ πατρός μου; ἢ τὸ ἐκάμνετε σεὶς;

— Ἰππότα, δὲν θὰ εἰπῶ ὅτι εἶμαι οὐτε ἀγαθότερος, οὐτε μοχθηρότερος ἀπ' ὅ,τι πράγματι εἶμαι. Δὲν εἰξεύρω τί θὰ ἔκαμνα, ἀν ἤμην εἰς τὴν θέσιν σας. Εὐχαριστῶ τὴν τύχην, διότι ἐκδικούμενος ὀλιγίστους μόνον ἐβλάψα.

— Ἀπαντῶντές μοι τοιουτοτρόπως, πράττετε ὅ,τι οἱ ἀποκρούοντες τὸν προσπαθοῦντα νὰ ἐξέλθῃ εἰς τὴν γῆν ναυαγόν.

— Ἀλλά . . . (ἀπῆλθον οἱ Γίνος καλὺπτων τὸ πρόσωπον) . . . δύναμαι νὰ σας δώσω τὴν ψυχὴν μου, ὅχι ὅμως καὶ νὰ σας συμβουλεύσω.

— Μὲ μισεῖτε;

— Σὰς συμπονῶ. Εἰς πάσαν δὲ περίστασιν, μὴ λησμονῆτε ὅτι χαίρω διότι σας χρεωστῶ τὴν ζωὴν.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἠγέρθη . . . Οἱ δύο ἐκείνοι ἄνδρες ἀπεσύρθησαν ἰν' ἀναπαυθῶσι. Τὴν πρωίαν, ὁ Ῥογήρος, ἀπεχειρέτισε τὸν φιλοξενήσαντα αὐτόν, ὅστις μετὰ θλίψεως τὸν εἶδεν ἀναχωροῦντα, καὶ ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΡΑ

[Συνέχεια]

Ὑπὸ τὰς αὐτὰς διατελοῦσα καὶ αὐτὴ τοῦ βίου συνθήκας, μικρὰ παρὰ τοῦ πατρὸς τῆς ἀναμένουσα, δὲν θ' ἀπεφάσιζε νὰ θυσιάσῃ εἰς σταθερὰν καὶ ἀκραίφνη φιλίαν τὰς ἀδελφούς τοῦ βίου τύχας. Ὀμοῦ συζῶσαι, ἢ μὲν παρὰ τῆ δέ, τί ἄλλο ποθεινότερον ἤθελον ἐπιζητήσῃ;

Τὸ ἀληθές ὅμως εἶναι ὅτι ἡ Μαγδαληνὴ οὐδῶλος ἐφαινότο ἔχουσα ἔψουσαν νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν πρῶην μόνωσιν. Ὄσῳ ἢ Λευκὴ ἦτο σκεπτικὴ καὶ σοβαρὰ, τόσο ἢ Μαγδαληνὴ ἦτο ζωηρὰ καὶ εὐθυμὸς. Οἱ κυανοὶ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐσπινθηροβόλου ὑπὸ εὐφροσύνης καὶ ἰλαρότητας.

Ἐφαινότο λαβοῦσα ἐκ τοῦ πατρός τῆς μοναδικὴν τόλμην.

Ἔιχε πάντοτε ἀσμάτιόν τι εἰς τὰ χεῖλη, πόδα ἐλαφρὸν καὶ ταχύν, δὲν ἦτο δ' ἐξ ἐκείνων τῶν εὐαισθητῶν, αἵτινες συμπύσσονται ἐν ἑαυταῖς εἰς τὴν ἐλαχίστην ἀντίδρασιν, ἀλλ' ἐξ ἐκείνων τῶν ὠραίων καὶ δροσερῶν ρόδων, ἅτινα διανοίγουσιν ὑπὸ τὸν ἥλιον καὶ στρέφουσιν ὑπερηφάνως τὰς ἀκάνθας τῶν κατὰ τῶν βεβήλων χειρῶν.

Μεταξὺ Λευκῆς καὶ Μαγδαληνῆς ἡ ἀντίθεσις ἦτο καταπληκτικὴ, παρὰ τοῦτο ὅμως, ἢ ἴσως ἐξ αἰτίας τούτου, ἡ ἐνοῦσα τὰς δύο ταύτας νεάνιδας φιλία ἦτο στενοτάτη. Ἀδελφαὶ ἀν ἦσαν δὲν θὰ ἠγαπῶντο πλείον.

Οὐδῶλος ὑπόπτως ἔχουσα περὶ τῶν προθέσεων ὑπὸ τῆς δεσποινίδος Λευκῆς συλληφθεισῶν, ἡ Μαγδαληνὴ, κατὰ τὰς μακρὰς καὶ θλιβερὰς ὥρας, ἔμενε παρὰ τῆ φίλη, καὶ οὐδὲ ἀπαξ, ἢ εἰκὼν τοῦ γνάθωνος Λεοπόλδου Φροσάρ διήλθε τοῦ νοῦ τῆς.

Ἡ Λευκὴ ἦτο τεθλιμμένη, ἡ Μαγδαληνὴ λοιπὸν συνεμερίζετο καθ' ἡμισυ τὴν θλίψιν τῆς, ὡς θὰ ἔπραττε τὸ αὐτὸ διὰ τὴν χαρὰν τῆς.

Τὴν ἐσπέραν τῆς ἐπαύριον, πράγματι, ὡς προείπεν ὁ συμβολαιογράφος, ὁ κόμης Καναλιὲλ ἀφίκετο μετὰ τοῦ Σεβεράκ.

Χωρὶς νὰ μεταβῇ εἰς τὸ μέγαρόν του, κατηυθύνθη πάραυτα εἰς τὴν ὁδὸν Bellehasse. Ἦτο ἡ δευτέρα φορά, ἀπὸ εἰκοσι ἑτῶν, καθ' ἣν εἰσῆρχετο εἰς τὸ τοῦ μαρκησίου μέγαρον. Τὴν πρώτην ἡ ἀδελφὴ αὐτοῦ ἔψυχόρραγει, καὶ ἐδέησε νὰ μεταχειρισθῇ βίαν ὅπως ἀφίκηται μέχρι τοῦ προσκεφαλαίου τῆς.

Νῦν, οὐδεμίαν ὑπῆρχεν ἀντίστασις, μόνη δὲ οἰκοδέσποινα ἦτο ἡ ξανθὴ ἐκείνη κόρη, ἧς ἡ ἰδέα ἐπὶ τόσοσιν εἶχε προκαταλάβῃ τὸ πνεῦμά του.

Ἀνῆλθε τὴν κλίμακα, μετὰ παλλούσης καρδίας, ἀφοῦ σιγῆλως ἐσφιγξέ δι' ὅλης

τῆς παλάμης τὴν χεῖρα τοῦ Μερλώ, καὶ ἔστη ἐπὶ τοῦ κατωφλίου τῆς θύρας.

Ἴδουσα τὸν ξένον ἡ Λευκὴ ἠγέρθη.

Οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς καθηλώθησαν ἐπὶ τοῦ ἀρρενωποῦ γέροντος ἐκείνου, καίτοι δὲ οὐδέποτε εἶχεν ἴδῃ αὐτόν, τὸν ἀνεγνώρισε.

Ὁ αὐτὸς πόθος ὤθησεν ἀλλήλους.

Ὁ κόμης ἀνέφξε τὰς ἀγκάλας του, εἰς ἃς ἡ Λευκὴ ἐρρίφθη, διδοῦσα ἐλευθέραν ἔξοδον τῶν δακρύων, ἅτινα πρὸ δύο ἡμερῶν συνείχε.

Τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ ἀδελφοῦ τῆς μητρὸς στηρίξασα, ἔκλαιε σιγῆλως. Ὁ κόμης σεβόμενος τὴν θλίψιν αὐτῆς, οὐδένα λόγον τῆ ἀπήυθουε. Τί ἠδύνατο νὰ τῇ εἴπῃ;

Ἐκράτει αὐτὴν ἐπ' αὐτοῦ ἠρεισμένην, ἀφίπων διὰ τῆς φιλικῆς θλίψεως τῶν χειρῶν του νὰ ἐννοήσῃ πάσαν τὴν πρὸς αὐτὴν φιλοστοργίαν του.

Τῆς δεσποινίδος Δεσυνὴ κατευνασθείσης μικρὸν, ὁ κόμης ὀπισθοχωρῶν πως, ἔλαβε τὴν τόσῳ προσδοκωμένην ἡδονὴν νὰ τὴν θεωρήσῃ.

Ἦτον ἐκείνη, τὸ χάριεν πρωτότυπον τῆς φωτογραφίας, ἣν ἔδειξεν αὐτῷ ἡμέραν τινα ὁ Μερλώ.

Ἔιχε τὸ ὑπὸ ξανθῆς κόμης στεφόμενον μέτωπον, τὸ ἀξιοπρεπὲς μειδιάμα τῆς μητρὸς τῆς. Ὁ κόμης πάραυτα συναφρώθη. Ἄν πρὸ ἔτους μόνον ἡ Λευκὴ ἐστερεῖτο τοῦ πατρός τῆς, ἀν εἶχεν αὐτὴν ὑπὸ τὴν κηδεμονίαν του, ἀν ἡ ἀξιολάτρευτος αὐτῆ κόρη ἤρχετο καὶ κατόκει μετ' αὐτοῦ, οἶα μεταβολὴ θὰ ἐπήρχετο ἐν τῷ βίῳ τοῦ δι' ὅλως ἄλλοίωσιν ἀποφάσεων!

Καὶ αἴφνης ἀνεμιμνήσκετο τῶν θλιβερῶν ἐκείνων ἡμερῶν, καθ' ἃς ἐζήτει συγγενικὴν τινὰ φιλοστοργίαν δυναμένην νὰ πληρῶσῃ τὸ ὑπὸ τῶν ἀκρολούθων συμβάνων τῆς μεταβληθείσης ὑπαρξέως του κενόν.

Εἶτα ἀκτινοβόλος μορφή ἐνεφανίζετο αὐτῷ, ἡ τῆς Σάρρας, μετὰ τὴν χρυσότριχα κόμην, τοὺς σπινθηροβόλους ὀφθαλμούς καὶ τὸ προκλητικὸν μειδιάμα τῆς. Ἐπανέυρισκεν αὐτὴν, οἶαν εἶχεν ἴδῃ, τὸ πρῶτον, ἐπὶ τῆς προκουμαίας τῆς Μασσαλίας, ὅτε μετὰ τοῦ Σεβεράκ, μετέβαινε ν' ἀρίστησῃ εἰς τὴν Réserve.

Πῶς, ἐν μιᾷ στιγμῇ, ἐγένετο αἰχμάλωτος αὐτῆς, ἐπιλαθόμενος τῶν βαρυνόντων αὐτόν ἐξήκοντα ἑτῶν, διαφιλονεικῶν αἰσθημάτων φιλαρεσκείας μετὰ τῶν νεανιῶν, διερχόμενος νύκτας αὐπνος, διαλογιζόμενος αὐτὴν, καὶ ἐρωτῶν ἑαυτόν, ἀν ποτε θὰ ἠδύνατο ν' ἀγαπηθῇ ὑπ' αὐτῆς!

Πῶς ἐν τῇ ὀρμῇ τοῦ πάθους του παρεσύρθη νὰ προσφέρῃ τ' ὄνομά του εἰς τὴν νεάνίδα ταύτην, διαπράττων, γέρων αὐτός, τοιαύτην ἀσυγχώρητον ἀκρισίαν, πλάττων ὄνειροπολήματα περὶ ἑαυτοῦ ἐν τοιαύτῃ ἡλικίᾳ, καὶ ἀγωνιζόμενος νὰ παραστήσῃ ἑαυτὸν εὐπαρουσίαστον σύζυγον!

Βαθεῖα πλάνη!

Ἐζήτει ἐξήγησιν ἥδη πάντων τούτων τῇ στιγμῇ ταύτῃ, μακρὰν ὄν τῆς Σάρ-